

skutečný
příběh

Theo se vrací

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Theo se vrací

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Theo se vrací

Copyright © Joe Garcia, 2020

Cover © Joe Garcia, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. Vydání

ISBN 978-80-7681-072-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-073-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-074-7 (PDF)

Obsah

Prolog

Twinsburg, prosinec 2012

Twinsburg, červenec 2013

Beaver, červenec 2013

Athény, leden 2014

Lancaster, březen 2015

Millersburg, září 2016

Carrollton, leden 2017

Wadsworth, únor 2018

Medina, září 2019

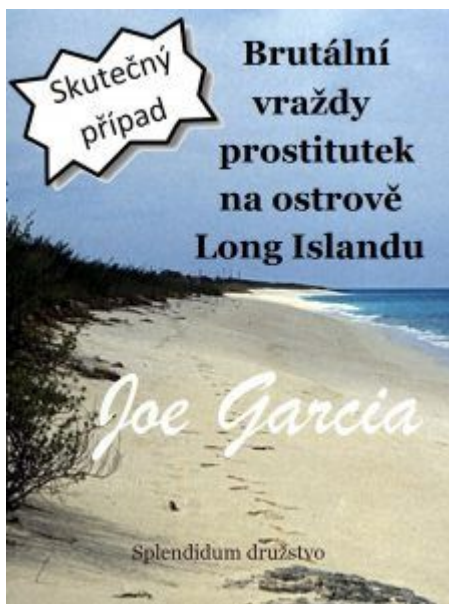
Twinsburg 2020

Epilog

Prolog

Tento příběh je inspirovaný skutečnou událostí, která se stala v roce 2012 v Twinsburgu, Ohio ve Spojených státech amerických. Jména osob a psa jsou záměrně změněna.

Další díly:

Skutečný případ

Ztracené dívky z Alcasser

Tori Cristina Mílan

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Záhadné úmrtí nejslavnější zlatokopky světa

Skutečný příběh

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Skutečný případ

Tajemná smrt dětské královny krásy

Joe Garcia

Splendidum družstvo

Twinsburg, prosinec 2012

Vánoce – láska, mír, naděje a radost. Prosinec se po celém světě mění v šílenství, protože miliony lidí, dají do nakupování dárků více peněz, než si mohou dovolit.

*O nádherné vánoční noci
nechte smutky odejít,
otevřete svá srdce naději, víře
a svým přátelům.*

Tato slova zdobí mnohé pohlednice s půvabným vánočním motivem ... děti se nemohou dočkat rozbalování dárků.

Podobná atmosféra každý rok panovala i u rodiny Wilsonové. Žijí v malém, ale útulném jednopatrovém rodinném domku, který okrášlili spousty barevnými žárovkami včetně stromků a nízkého dřevěného plotu na zahradě.

Ale dnes to bylo jiné.

Tatínek s maminkou se radostně dívají na své dvě ratolesti, jak rozbalují pod krásně nazdobeným vánočním stromkem dárky. Dvanáctiletá Charlotte právě strhla vánoční papír z největšího

balíčku, vykroukla na ni péřová zimní bunda a šestiletý Michael stojí u rozbalené velké autodráhy.

Ovšem radost v jejích očích patrná není.

„Co se děje?“ podivuje se maminka.

„Dárky se vám nelíbí?“ ptá se tatínek.

„Líbí, ale ...“,“ nedořekne větu Michael, protože ho přeruší sestra.

„Chtěli jsme psa.“

„Už zase! Ani o Vánocích nedají pokoj,“ rozčílí se maminka.

„Všichni mají psa. Tak proč ho nemůžeme mít i my?“ rozpláče se Míša.

„Už jsme vám to vysvětlovali,“ ujal se slova tatínek. „Často nejsme doma, a kdo se bude o pejska starat?“

„Babička nám slíbila ...“

Charlotta nestačí doříct větu a máma ji hned přeruší slovy: „Babičku do toho nepleť, vždyť bydlí v jiném městě.“

„Tak přece si nezkazíme Vánoce,“ snaží se tatínek navodit vánoční atmosféru.

„Kdoví, co jim zase tvoje matka namluvila?“ má opět maminka dobrý důvod nasazovat na tchýni.

„Moji mámu nech na pokoji a už tu měla být,“ podíval se na hodinky.

„Ty jsi ji pozval zrovna dneska? To je zajímavé a moje máma tady nemohla přijít.“

„Protože tvoje máma by tady převrátila celý náš dům vzhůru nohama.“

„A tvoje drahá máma zase bude celý den smradit s těmi svými cigaretami.“

„Co vykládáš, chodí kouřit ven.“

„Ale smrad se táhne za ní a minule kouřila v pokoji pro hosty.“

„Nechte toho, aspoň o Vánocích!“ okřikla své rozparádné rodiče Charlotta.

„No tak od tebe to holčičko sedí, kdo s tím začal?“ vztekala se maminka.

„Crrrrrrr,“ přerušil hádku zvonek u dveří.

Maminka převrátila oči. Tatínek se na ní podíval s pohledem, jako že se má uklidnit a šel otevřít.

Babičku Wilsonovou měly děti rádi, protože byla prostořeká, nenechala si nic od jejich mámy líbit, a navíc byla velice moderní. Nonšalantní dáma, s vyčesanými nabarvenými vlasy do velkého drdolu, obličejem vymalovaným jako plakát, s dlouhými nalakovanými nehty. Nehty měla nalakované výraznou červenou barvou i na nohou, pochopitelně se i moderně oblékala, prsty plné zlatých prstenů stejně tak se jí na krku blýskaly tři zlaté řetízky různé velikosti. Byla vdova jako máma od maminky, ale ta byla opakem paní Wilsonové.

Věřící žena přísně dbající mravů ... stále s něčím znepokojena, chodila oblečená jako šedivá myš a v její chaloupce měly své věci pevné místo a běda jestli něco bylo jinak ... mohla se zbláznit. Perfekcionistka ... děti ji neměly moc rády, zatímco babičku Wilsonovou milovaly. Všechno jim dovolovala a doma moc velký pořádek neměla ... chodila ji jednou týdně uklízet její sousedka. Pochopitelně za peníze a taky chodila za ní na nákupy.

„Nazdar rodinko!“ vesele vstoupila do obývacího pokoje. Aniž by se na svou snachu podívala sedla si do křesla. V rukou držela

košík zakrytý šátkem. Děti se k ní hrnuly, ale ona je od sebe odehnala.

„Počkejte, počkejte moji miláčkové! Babička má pro vás překvapení,“ významně se na děti podívala.

Děti se zarazily a s napětím koukaly, co jim babička přinesla. Ta stáhla z košíku šátek a ...

... vykoukla z košíku roztomilá hlava štěňátka.

„Představuji vám pumříka Thea,“ vypustila bílou chlupatou kuličku na zem.

To bylo radosti. Děti málem polibky svou babičku udusily. Maminka chtěla protestovat, ale tatínek ji zadržel. Odešla z obývacího pokoje pryč a bouchla dveřmi.

„Konečně je tu lepší vzduch,“ smála se babička.

„Proč si to udělala? Víš, že moje žena psy nesnáší.“

„Co je to za člověka, že nemá ráda zvířata?“

Theo se radostně promenádoval po pokoji a pochopitelně neopomněl udělat loužičku na koberec. Tatínek málem z toho omdlel, babička se smála a poručila Charlotte, aby zašla pro mokrý hadr a loužičku vyčistila. Ta to ochotně udělala.

„Co je to za rasu babičko?“ ptal se nadšený Michael, který už měl pejska na klíně, ale ten mu po chvílce zase skočil na zem.

„To nevím. Našla jsem ho v lese. Nějací neřádi ho tam asi odnesli.“

„Panebože ty dětem doneseš psa, kterého ani neznáš. Co když je nemocný?“

„Houby nemocný. Je zdravý a čiperný.“

„To vidím,“ utíkal tatínek Theovi vytáhnout z tlamičky svou koženou rukavici, kterou někde našel.

„Tatínku, že si ho necháme?“ ptal se Míša.

„Dobře víš, že by to maminka nikdy nedovolila.“

Charlotta se vrátila s mokrým hadříkem a slyšela tatínkova slova.

„Tak bude venku. Tati, prosím.“

„Musíš si ho matko odnést,“ nereagoval na slova své dcery.

„Ne, ne, ne ... já ho nedám,“ utekl s pejskem Michael do svého pokojíčku, kde se zamkl.

„Vidíš, co děláš!“ podíval se vyčítavě na svou matku.

„Crrrrrrrrrrr,“ zazvonil babičce mobil. Vytáhla ho ze své kabelky.

„Ano, miláčku? Jo sem tady. Přijed' hned. Co ty už jsi tady? Tak já jdu.“

Babička se postavila a se smíchem odcházela: „Mějte se drahoušci!“

„Ty už jdeš? Ani sis nevzala dárek,“ nese ji tatínek úhledně zabalenou krabičku.

Babička si dárek hodila do košíku, kde měla schovaného pejska a odešla.

„Už je konečně pryč?“ náhle vstoupila maminka do obývacího pokoje.

„Co by tu taky dělala, když si ji dala najevo svou nepřízeň.“

„Psa, ona jim koupí psa. Je normální? A kde je Míša?“

„Hádej. Když jsem mu řekl, že pes musí z domu. Utekl s ním do svého pokoje a zamkl se.“

„No a to je přesně tvoje máma ... problémy samé problémy.“

„Dej už pokoj!“

Tatínek se šel s maminkou dobývat do Michaelova pokoje.

Marně. Zamkl se a už nevyšel ven. Výhrůžky na něho neplatily.
„Crrrrrrrrrrr,“ opět zvoní zvonek u dveří.

Tatínek šel otevřít. Za dveřmi stál s dárky jejich soused Jacob Canar, důchodce, kterého o Vánocích zvala rodina na večeři, aby nebyl sám. Žena mu před čtyřmi roky umřela a děti neměli. Canara si oblíbili zejména Míša a Charlotta pro jeho trpělivost. Nikdy neřekl ne a vždy se snažil celé rodině ve všem vyhovět.

„Dobrý den! Pojdte dál,“ vítá souseda tatínek.

Jacobovi neušlo, že se v domě něco děje.

„Nejdu nevhod?“

„To určitě ne, odložte si, ale stala se taková překerní situace.

Moje matka donesla dětem psa a manželka psy nesnáší a nechce ho. Míša se nechce psa vzdát a zamkl se s ním ve svém pokoji a nechce jít ven.“

Ze schodů právě šla maminka, přivítala se s hostem.

„No věřil byste tomu?! Ona jim donese přes náš zákaz psa.“

Soused se usmál a řekl, že se pokusí situaci vyřešit, ať ho nechají jednat.

Sám šel za Míšou nahoru.

„Míšo! To jsem já, váš soused Jacob,“ zaklepal na dveře.

„Oni mi psa chtějí vzít, ale já jim ho nedám,“ plakal Míša.

„Mám pro vás řešení, ale pusť mě dovnitř, abych si mohl pejska pohladit. Víš, že psy mám taky moc rád.“

„Můžu vám věřit?“

„Dobře víš, že můžeš. Copak jsem tě někdy zklamal.“

Míša pustil Jacoba dovnitř a rychle za ním zamkl.

Důchodce se šel s pejskem přivítat. Byla to láska na první pohled. Vzal si malou chlupatou kuličku do náručí a Theo ho

radostně začal lízat po tváři.

„Je moc milý. Nedivím se, že se nechceš pejska vzdát. Jak se jmenuje?“

„Theo. Oni mi ho, ale chtějí vzít.“

„Mám pro vás řešení, jak jsem už řekl.“

„A co?“ utíral si slzy Míša.

„Je jasné, že pejska doma mít nemůžeš. Proto si ho vezmu k sobě já a ty se sestrou, kdykoliv budete chtít, si můžete ke mně přijít si s ním hrát nebo si ho vzít na procházku. Co na to říkáš?“

„Opravdu?“ radostně zasvítily chlapci oči.

„Copak jsem někdy lhal?“

Michael celý šťastný běžel dolů za sestrou. A Jacob se psem v náruči kráčel za ním.

„Pan Canar si pejska vezme k sobě a my tam můžeme za Theem chodit.“

„Hurá! Vy jste moc hodný,“ běžela Thea pohladit Charlotte.

„To je skvělé řešení. Nebude vás to obtěžovat?“ zeptal se tatínek.

„Obtěžovat? Psa jsem vždycky chtěl a vaše děti mám moc rád.“

Maminka by byla radši, kdyby pes zmizel ze světa úplně, ale nechtěla, aby se její syn trápil.

Theo mohl zůstat u nich doma, než si ho Jacob odnesl domů.

Soused dal pod stromeček svoje dárky a schoval si do tašky dárek, který dostal od Wilsonových.

Ovšem jeho největší dárek byl Theo. Pejsek byl strašně roztomilý a nechtěl se od Jacoba hnout, jakoby věděl, že ho nový páníček zachránil před vyhazovem z domu. Už to chudák zažil, když ho někdo odvezl do lesa.

„To je hrozné. Jak někdo může takového bezbranného tvora odvést do lesa,“ zhrozil se Jacob, při vyprávění dětí.

„Hrozné je, že tchýně se neporadí a doveze k nám psa. Je pěkné, že ho nenechala v lese, ale mohla ho odvést do útulku,“ nemůže se maminka stále vzpamatovat z toho, že je u nich doma pes.

„Co ti na psech vadí, vždyť jsou tak roztomilí,“ nechápe Charlotta.

„Roztomilí? Když jsem byla v tvém věku, tak mě jeden takový roztomilý pes pokousal.“

„To je nemilé. Dá se pochopit vaše averze proti psům, ale záleží na majiteli, jak psa vychová,“ řekl Jacob.

„To je pravda. U nás doma byl vždycky pes, ale venku, aby hlídal dům,“ přidal se do diskuze tatínek.

„A jaká to je rasa?“ ptal se Jacoba Míša.

„Nevím, ale mohl by to být zlatý labradorský retrívr. Určitě to nebude čistokrevné plemeno. To by štěňátko nenechali v lese. Pro zajímavost labradorský retrívr je plemeno psů původem z Newfoundlandu. Angličtí lovci ho přivezli do Velké Británie a zde labradory také vyšlechtili.“

„A není to ten newlandský pes?“ zeptala se Charlotta.

„Neříká se newlandský, ale novofundlandský pes což je kanadské molossoidní psí plemeno,“ řekl tatínek.

„Neexistují přesné historické údaje o novofundlandských psech ani jejich vzniku, ale nejčastěji bývá uváděno, že tito psi vznikli zkřížením indiánských a evropských rybářských psů.“

„Máme indiánského psa, hurá ... indiánského psa.“

„Ty troubo ... to je retrívr.“

„Ty jsi trubka,“ bouchl do své sestry a ta mu to hned vrátila.